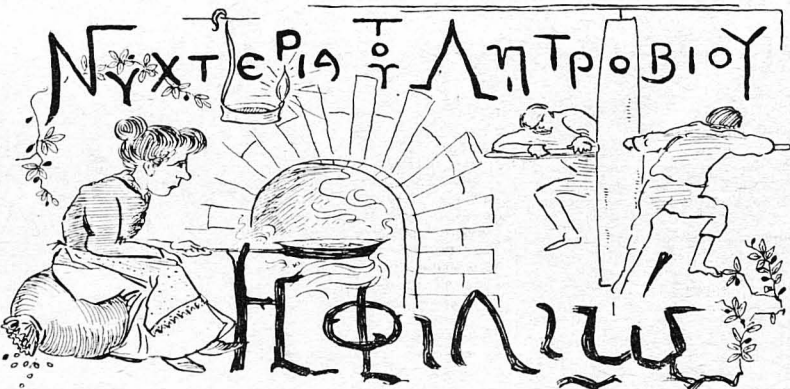

συχή νύχτα κεφθούριου. Γλυκαί μαλακιά, στο δρόμο. Άρχη της γωνίας φανάρι ξε. 'Η βροχή λαιτεις, φλυσε, φλασούσε ύγρο της λά- Κάτι τό φροθά διηγεϊτό γύρω γυμνά λ, με τους ους κλάδους, έτειναν πρός η, σάν να ελ- σκωθεϊ τή λ της κεφρο-...!

τό τό διπλό μέσο από τό δι, κάτι «γλυγο- κούοντο, κάτι

ες φωνές, πιγνιμένες και έπειτα ένας άναστεναγμός ξύλου ποστρίβεται και τρίζει και φωνάζει! ταν τό λητροβίό της γειτονιάς, όπου νυχτέρευε νά βγάλη, ης τοΰ Καρακώστα.

τί λόγους χάλαντο, με χονδρά φυτίλια και κόκκινο φως, με- σάν κατάμα, γεμάτο λάδι, φωτίζαν τό έσωτερικό του λητρο- βίου ήταν άπέραντο και σκοτεινό, με τίς εϋλόδους γυμνές και αετή χωρίς ταβάνι. Σε μιά άκρη, πυκνή και τουφωτή, έκαιεν ιά χροτισμένη από τό ληροκόμα και «μπομπουνίσε» πρός την ίδα, και χόγγαζε άπάνω τό νερό, και μοσχοβολούσε ψημμένο ή μέλι, από τίς τηγανιτές που τσιταρίζαν εις τό τηγάνι.

ή την καλή την «παρχή», τίς ειχε υποσχεθεί ή Καρακώ- λ, εις τους λητροβόλους. σόγγιμοι αΐτοί, γυαλιστεροί από δι, με κόμης και γένεια λεια, λα- α, με λυγδιαμένα λινασιάνια, από τίς λαδιές, γλυεροί, μουρίζαν και και συνθλιβομένη έληψ, από βραειές μυλόπετες, που έγυθίζεν υροσμένο άλογο, και εφαινοντο σκοτεινά φαντάσματα γύρω στις νες γλώσσες των μεγάλων λυγα- γυριζοντας τον ύψηλό και ξύλινο κλινό από τη δουλειά «εργάτη».

«Ε, ε, ε, ε όλοι μαζί! «Ε, ε, ε, ε ταΐδια! ή πλέοντας τά χέρια τους, εις τό νερό τό ληροκόμο, που έσοτό έχύ- από τό σιδερέσιο «θλίφτη», αφί- σ τό φρέσκο λάδι με τη νόστιμη υφωδιά, έκάτσανε στη μεγάλη ξυ- ασέλλα, μιά νά φάνε ξεροτηγανί- σ τηγανιτές, μελάτες και σουσαμι- ή νά ξεσοραστούνε...

γέρω-Χαμολός, παληός του λη- νό εργάτης, καθήμενος δίπλα εις αΐα, έπειραζε ή νοικοκυρά του ποΰσε για τό «βιό της» ή έλεγε ι- σ παληός του λητροβίου, ιστορίες κλων, και λαδοχρονιών, παληόν ετών «πλουσιών» και τρισολ- πούχων :

Τώρα τά φυτρά δίνουν για μεζέ, έληξ. Πού ή «λαδιές» που στοίς παληούς καιρούς. Κι' ό κόσμος ίσως και καλύτερ. Έφρενε ηξς και δέν καθάτατε νά μās φυλάη σάν την κυρά-Κατενα, που κάβητα, σάν «ξωτικό», άπόψε!

Κυρά-Κώστενα ήμνητο. 'Ο κόσμος χάλασε! 'Ο κόσμος έγεινε καζός! Ποιός δίνει α» πλέον στους ανθρώπους!...

Οί άνδρες έμυοντάφρασαν!.. Και ή γυναικες «χειρ-χειρότερα» νά ποΐμε! Κυρά-Κώστενα περαχόχη. Πώς ή γυναικες! Τι έκαμε λεί: Δέν φθάνει που τίς έχουν ες στο σπίτι, στη δουλιά, πονεμένες και σχιμμένες, δέν φθά- νο νοικοκυροί, μαγειρεύμα, παιδιά, σκυλιά, άμπελι και στα- πλός και τασι, ζύμομα και άγροτικές δουλειές αυτές, μιά ν νά μιλήσουν κι' όλας!...

'Η άφρενιά σας, πάντα λάδι βγαίνετε, όλο από πάνω είστε!.. ριές και καθαρές, σάν τη Φιλιώ, την παρδαλή, του μακαριτή «τάζα»!..

Πές μας, κήρ Χαμολόη την ιστορία αυτή, τον ετριγύρισαν οί οί λητροβόροι, λαδροί και λυγδεροί, σφουγγίζοντας τά μένα χέρια τους, από τίς λινάτσες, που γυαλιζαν, σάν λαμα- λιταρές...

Πές μας, κήρ Χαμολόη, να χαρήξ και θά σού δώσουμε την ρουσομένη τηγανιτά! 'Ο Χαμολός δέν ήθελε πολλά ν' ά- ιστορίες :

('Ο γυνώστος λογογράφος Νημάχης κ. Σιαμ. Στανιαίου ειχε την καλοσύνη νά μās στειλή από την πρωτεύουσα της Σερβίας που υφιστάται, μεταφίς με κηφρονικήν άποστολήν, Γ την κατόψ) χαριτωμένη ήθογραφήν.)

«Ερχότανε τό βράδυ κουρασμένος, έτοργε μιά μουκιά κ' έπεριε βαρής στον ύπνο!.. Μιά νυχτιά όμως σηκώθηκε. Άγνησυχία ειχε, δέν μπορούσε νά κοιμηθί!.. Θέλησε λίγο νερό. Σκουντάει την γυναικα δίπλα του, γυναικα δέν ευρίσκει, ψάχνει, γυναικα πο- νενά, σηκώνεται κυτάει έδω, κυτάει εκεί, αφανη ή Φιλιώ άπο κοντά του!.. Κυτάει την πόρτα κ' ήτανε κλεισμένη, βγαίνει στο παρδύρο, ήσυχ νύχτα, φεγγαράκι και χαρά Θεοί! Έκει που κύ- τατε στον κήπο και ήταν έτοιμος νά φωνάξη και νά ιδή τί έγεινε ή γυναικα του, κάνει έτσι και βλέπει κάτω, την Φιλιώ στην άγ- χαλιά ενός άλλου!.. Ένός κρεμαντιλά ψηλού-ψηλού, ψηλού σάν τον «εργάτη».

— Άτιμη! Φωνάζει!.. Αΐτά μου φιλάνες, έ!.. 'Όσο από τό σπίτι. Κι' ός νά συνέλθη ή Φιλιώ, καταβί- νει και κλειδώνει την πόρτα από μέσα!

«Έλαγες εκείνη, ίκέτευε, παρακα- λούσε άπό κάτω! Τίποτα αυτό!..»

— 'Όσο από τό σπίτι, άτιμη! Άδριο θά σέ γυρίσω άπάνω στο γαϊδούδι!

Μωρέ άμάν — μωρέ ζυμάν, μωρέ καλέ μου, μωρέ χουπέ μου! Άνοιξε νά έλθω νά σου πώ!.. Τά μάτια σου, θά κάμω έτσι!

Πού νά άκούση ό Φώτης!

— Καλά, τού λέει τότε κ' αυτή, κι' έγώ θά σκοταδίσω και νά έχης τό κριμα στο λαμό σου.

Και τρέχει στόπηγάδι, πέρνει έναμεγά- λο, λιθάρη χωρίς ό Φώτης νά τό ιδή, τό ριζνεί μέσα, και βγαίνει μιά φωνή, ότι πως τάχα πνιγέται!.. Και χουβεται πίσ- σό από κάτι τριανταφυλλίες!

'Ο Φώτης άκουσε τον βρόντο της πέ- τρας στο νερό, άκουσε και την φωνή, ταραχηκε, έτρώμασε καταβραίνει άμέ- σως κάτω, ανοίγει την πόρτα και μιά και δυό εις τό πηγάδι. Καλός άνθρωπος ό φραχός. Την πόνεσε ή καρδιά του! — Φιλιώ, μου ή Φιλιώ, βρε δέν ά- κοΐς!.. Φιλιώ, ώ, ώ, ώ!

«Έλα στο σπίτι μας μορη...»

Έκεινη όμως ή καμπόνηρη, τό γέννημα της Έβας, μόλις πήγε στο πηγάδι ό άνδρας της, γλυστοράει σια- σια από τίς τριαντα- φυλλίες, μπαίνει στο σπίτι, ξεανακλειδώνει την πόρτα άλαφρά, ανε- βραίνει άπάνω, βγαίνει στο παρδύρο κ' άρχίζει τίς φωνές.

— Τρέξτε, γειτόνοι, για νά ιδήτε, τον άτιμο τον άνδρα μου τι άπιστός που μου κάνει!.. Έγώ νά σκοταδισομαι δλην την ήμερα στην δουλειά και αΐτός νά νυχτογυρίξη με γυναικες!

'Ο φραχός ό Φώτης άπίστευ! Παιναμψήροσπει, ή πόρτα κλειδωμένη!

— 'Όσο, που έχες και ποτρά για ν' άνερήξ στο σπίτι μου!

— Βρε γυναικα!

— 'Όσο μ' έκείνες που γυρίζες δλην νύχτα, σουτρούχη και παραλυμένη! Στις φωνές σηκώθηκεν ή γειτονιά, παρδύρο τρέξαν, γυρλιές άνοιξαν, κεφάλια βγήκαν, κόσμος έπεταχθηκε. Τι νά ιδούν! 'Ο Κύρ-Φώτης, πράγματι έξω κλειδωμένος, με τά νυχτικά!

— Βρε δέν ντρέσκεσαι κυρ Φώτη, νοικοκύρης άνθρωπος έσύ.

— Δέν τον θέλω τον μαγαριόμένο, βογγούσε από τό παρδύρο ή Φιλιώ.

— Έχει δίχο ή νοικοκυρά, τι είν' αυτό όπου της ήθε με τον ξεμοραμένο, συνεπαινομένη ή γυναικούλες και ψυθιζαν ή αΐλές και μουμουρίζαν ή γυρλιές!

«Έτσι ό Φώταρος διεπομπειθή και σάπασε. Σε ποόν νά πη τι έγεινε και ποΐς νά πιστέψη την αλήθεια!.. Βούλωσε τό στόμα του και τάχαπε και παιδί!.. Λάδι τώρα ή κυρά Φιλιώ κ' ήθελε και ρέ- στα!.. Και τώρα τί λές και σύ, βρε κυρά Κώστενα. Δέν είστε γεν- νιμένες τρεις μέρες πιο μπροστά από τό Διάβολο!..»

Μά τι νά πη ή κυρά Κώστενα, που προσέχοντας εις την διή- γηση, άφησε νά κλωνίς οι τηγανιτές!..

Βελγιάδι 17 Μαΐου 1925

Σταμ. Σταμ.

— Μορη Φιλιώ! Φιλιώ!

«Έλα στο σπίτι μας μορη...»